

บทที่ 6

การรอกำหนดโทษ การรอลงโทษ

การรอกำหนดโทษ คือ การที่ศาลพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดแต่ยังไม่กำหนดโทษที่จะลงแก่จำเลย (โทษที่ศาลจะลงแก่จำเลย เป็นโทษสุทธิไม่เกิน 2 ปี) เพื่อให้โอกาสจำเลยกลับตัวไม่กระทำความผิดอีกภายในเวลาที่ศาลกำหนดโดยให้ปล่อยตัวไป

การรอลงโทษ คือ การที่ศาลพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดและกำหนดโทษจำคุกจำเลย (ไม่เกิน 2 ปี) ไว้ด้วยแล้ว แต่ให้รอลงโทษจำคุกไว้ภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดและให้ปล่อยตัวผู้นั้นไปเพื่อให้จำเลยกลับตัวไม่กระทำความผิดอีก

มาตรา 56 บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำความผิดซึ่งมีโทษจำคุก และในคดีนั้นศาลจะลงโทษจำคุกไม่เกินสองปี ถ้าไม่ปรากฏว่าผู้นั้นได้รับโทษจำคุกมาก่อน หรือปรากฏว่าได้รับโทษจำคุกมาก่อน แต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ เมื่อศาลได้คำนึงถึงอายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญาการศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และสิ่งแวดล้อมของผู้นั้น หรือสภาพความผิด หรือเหตุอื่นอันควรปรานีแล้ว เห็นเป็นการสมควรจะพิพากษาว่าผู้นั้นมีความผิดแต่รอกำหนดโทษไว้ หรือกำหนดโทษแต่รอลงโทษไว้ แล้วปล่อยตัวไป เพื่อให้โอกาสผู้นั้นกลับตัวภายในระยะเวลาที่ศาลจะได้กำหนดแต่ต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่ศาลพิพากษา โดยจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติของผู้นั้นด้วยหรือไม่ก็ได้

เงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติของผู้กระทำความผิดนั้น ศาลอาจกำหนดข้อเดียวหรือหลายข้อ ดังต่อไปนี้

(1) ให้ไปรายงานตัวต่อเจ้าพนักงานที่ศาลระบุไว้เป็นครั้งคราวเพื่อเจ้าพนักงานจะได้สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือ หรือตักเตือน ตามที่เห็นสมควรในเรื่องความประพฤติและการประกอบอาชีพ

(2) ให้ฝึกหัด หรือทำงานอาชีพอันเป็นกิจลักษณะ

(3) ให้ละเว้นการคบหาสมาคม หรือการประพฤติได้อันอาจนำไปสู่การกระทำความผิด เช่นเดียวกันนั้นอีก

เงื่อนไขตามที่ศาลได้กำหนดตามความในวรรคก่อน ถ้าภายหลังความปรากฏแก่ศาล ตามคำขอของผู้กระทำความผิด ผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้นั้น ผู้อนุบาลของผู้นั้น พนักงานอัยการ หรือเจ้าพนักงาน ว่าพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมความประพฤติของผู้กระทำความผิด ได้เปลี่ยนแปลงไป เมื่อศาลเห็นสมควร ศาลอาจแก้ไขเพิ่มเติมหรือเพิกถอนข้อหนึ่งข้อใดเสียก็ได้ หรือจะกำหนดเงื่อนไขข้อใดตามที่กล่าวในวรรคก่อนที่ศาลยังมีได้กำหนดไว้เพิ่มเติมขึ้นอีกก็ได้

อาศัยบทบัญญัติตามมาตรา 56 จึงได้หลักเกณฑ์ของการรอกำหนดโทษหรือรอการลงโทษ 4 ประการ คือ

1. ต้องเป็นความผิดซึ่งมีโทษจำคุก
2. ในคดีนั้นศาลจะลงโทษจำคุกไม่เกินสองปี
3. ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เว้นแต่เป็นโทษจำคุกสำหรับความผิดที่กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
4. เมื่อศาลได้คำนึงถึงอายุ ประวัติ..... ฯลฯ

ข้อสังเกต การรอกการลงโทษ หรือรอกการกำหนดโทษใช้เฉพาะโทษจำคุกเท่านั้น จะนำไปใช้กับโทษอย่างอื่น เช่นโทษปรับไม่ได้

1. ต้องเป็นความผิดซึ่งมีโทษจำคุก หมายถึง ความผิดที่ผู้กระทำได้กระทำไปจะต้องเป็นความผิดที่มีโทษถึงต้องจำคุก จะมีโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม กล่าวคือ จะเป็นโทษ 2 สถาน จำคุกและปรับ หรือจะเป็นโทษ 3 สถาน จำคุกหรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับก็ได้ ข้อสำคัญในความผิดนั้นจะต้องมีโทษจำคุก ซึ่งจะเป็นโทษปรับอย่างเดียวมิได้ การกระทำความผิดที่มีโทษจำคุกนี้ ผู้กระทำความผิดจะได้กระทำโดยเจตนาหรือประมาทก็ตาม ถ้าหากความผิดนั้นมีโทษถึงจำคุก ก็เข้าหลักเกณฑ์ในข้อนี้

2. ศาลจะลงโทษจำคุกไม่เกินสองปี หมายถึง โทษจำคุกที่เป็นโทษสุทธิที่จะลงแก่จำเลย หลังจากมีการเพิ่มและลดโทษแล้วถ้ามี ความผิดที่จำเลยกระทำจนถูกศาลจะพิพากษาลงโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี จะเป็นความผิดตาม ป.อ.หรือความผิดอาญาตามกฎหมายอื่น ก็นำมาตรา 56 ไปใช้ได้ เมื่อศาลพิพากษาจะลงโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี จะมีโทษปรับด้วย หรือไม่ก็ตาม (ข้อสังเกตการรอกการลงโทษนั้นรอได้แต่โทษจำคุกเท่านั้น ถ้าศาลพิพากษาลงโทษจำคุก

และปรับด้วยจำเลยจะถูกลงโทษปรับแต่โทษจำคุกนั้นสามารถรอการลงโทษได้) แต่ทั้งนี้ต้องไม่ใช่ ศาลพิพากษาให้ลงโทษปรับอย่างเดียว หรือลงโทษกักขัง แม้โทษกักขังจะได้เปลี่ยนมาจาก โทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือนก็ตาม การกระทำความผิดหลายกระทงในคดีเดียวกัน การรอการลงโทษ ต้องพิจารณาถึงโทษจำคุกในความผิดแต่ละกระทง เช่น ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย 3 กระทง โทษจำคุกแต่ละกระทงไม่เกินสองปี ศาลรอการลงโทษได้

ฎีกาที่ 1594/2523 การที่ศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยเป็นรายกระทง กระทงละหนึ่งปี รวมสามกระทง เป็นโทษจำคุกสามปีนั้น เท่ากับว่าศาลพิพากษาลงโทษจำคุก จำเลยในคดีหนึ่ง ๆ เป็นรายคดีตามจำนวนกระทงความผิดที่โจทก์รวมฟ้องมาไม่เกินคดีละสองปี ศาลใช้ดุลพินิจรอการลงโทษจำคุกจำเลยได้ตามมาตรา 56

3. ผู้นั้นไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน ยกเว้นโทษจำคุกกระทำโดยประมาทหรือลหุโทษ ที่ว่าไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน หมายถึง ไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน ในขณะที่ศาล กำลังจะพิพากษาคดีที่มีเหตุจะให้รอการกำหนดโทษหรือการลงโทษ คดีที่จำเลยได้รับโทษจำคุก มาแล้วนั้น ไม่จำเป็นต้องเป็นการกระทำความผิด หรือฟ้องก่อนคดีที่ศาลจะพิพากษาและจะ รอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษ ถ้าก่อนศาลจะพิพากษาคดีนั้น ปรากฏว่าจำเลยได้รับ โทษจำคุกมาก่อนหรือกำลังรับโทษอยู่ ศาลก็รอการลงโทษไม่ได้ ซึ่งถ้าไม่ปรากฏว่าผู้นั้นได้รับ โทษจำคุกมาก่อน ก็เพียงพอที่จะพิพากษาการกำหนดโทษ หรือรอการลงโทษได้แล้ว หากต้องนำสืบไม่ แม้มิได้นำสืบ ศาลก็อาจคำนึงถึงอายุและอื่น ๆ เท่าที่ฟังมีปรากฏในสำนวนได้ (ฎีกาที่ 1399/2508) ถึงแม้จำเลยจะเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อนก็ตาม เมื่อไม่ปรากฏในสำนวน ศาลก็ยังอาจให้รอการลงโทษได้ (ฎีกาที่ 108/2476) การต้องคำพิพากษาให้จำคุกมา แล้ว แต่รอการลงโทษจำคุกไว้ ศาลยอมใช้ดุลพินิจรอการลงโทษในคดีนี้ได้อีก (ฎีกาที่ 956/ 2515) เพราะกฎหมายใช้คำว่า “เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน” ซึ่งวัตถุประสงค์ของกฎหมาย ต้องการ หมายถึง การได้รับโทษจำคุกจริง ๆ ถ้าเพียงแต่เคยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก แล้วยังมีได้รับโทษจำคุก แต่ได้หลบหนีจนพ้นเวลาว่างเลยการลงโทษยอมไม่ถือว่าได้รับโทษจำคุก มาก่อน ต่างกับในกรณีได้รับโทษจำคุกเพียงบางส่วนแล้วหลบหนีไป ก็เรียกว่าได้รับโทษจำคุก มาก่อนตามมาตรา 56 แล้ว (ฎีกาที่ 1208/2509)

โทษจำคุกที่ได้รับนั้น ไม่ว่าจะถูกลงโทษจำคุกกี่วัน กี่เดือน หรือกี่ปี ก็ตาม และ โทษจำคุกเคยได้รับมาแล้วจะเป็นเวลานานกี่ปี ก็ยังถือว่าได้รับโทษจำคุกมาก่อน

เช่น เคยต้องคำพิพากษาและถูกลงโทษจำคุกเป็นเวลาล่วงเลยเกินสิบปีแล้ว ก็ยังอยู่ในความหมายของคำว่า เคยได้รับโทษจำคุก เพราะกฎหมายมิได้กำหนดระยะเวลาไว้ (ฎีกาที่ 743/2475) แม้กำลังรับโทษจำคุกอยู่ ก็ได้ชื่อว่าผู้นั้นได้รับโทษจำคุกอยู่แล้ว (ฎีกาที่ 1221/2480) ข้อเท็จจริงที่ว่าเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อนจะปรากฏต่อศาลในคดีที่พิจารณานั้น ไม่ว่าจะปรากฏขึ้นเพราะเหตุใด แม้จะปรากฏจากคำของจำเลยเองที่อ้างตนเองเบิกความเป็นพยาน ศาลก็รอการลงโทษไม่ได้ (ฎีกาที่ 344/2491)

4. เมื่อศาลได้คำนึงถึงเหตุเดียวหรือหลายเหตุรวมกัน เพื่อรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษก็ได้ เหตุที่กฎหมายบัญญัติได้แก่ **อายุ** ซึ่งเกี่ยวกับผู้กระทำผิดอาจเป็นเด็ก หรือเยาวชน ยังอยู่ในวัยเจริญเติบโตคนอง หรือกำลังศึกษาอาจกระทำไปโดยขาดความยั้งคิดชั่วขณะ หรืออายุ 60 ปีแล้ว เป็นอุปฐากวัด กรรมการโรงเรียน และผู้ใหญ่บ้านกระทำผิดสมควรรอการลงโทษ (ฎีกาที่ 1051/2505) **ประวัติ** เช่น เคยประกอบการทำงานดี มีสัมมาอาชีพมาก่อนเป็นปกติ เคยรับราชการมาโดยเรียบร้อย 26 ปี ทำความผิดฐานปลอมใบสำคัญฉ้อโกงจำนวนเงิน 10 บาท ศาลรอการลงโทษ (ฎีกาที่ 271/2473) **ความประพฤติ** เช่น นายอำเภอแก่งใส่กุญแจมือผู้ต้องหา เป็นความผิด แต่ไม่มีเจตนาแก่งเป็นส่วนตัว หากทำเพื่อปราบปรามเจ้ามือสลากกินรวบ ผู้บังคับบัญชารับรองว่าเป็นนายอำเภอเข้มแข็ง และมีความประพฤติดี ศาลให้รอการลงโทษ (ฎีกาที่ 744/2501) การทำร้ายร่างกายบาดเจ็บสาหัสโดยลักษณะอัยยพาล ศาลไม่รอการลงโทษ (ฎีกาที่ 488/2500) **สติปัญญา** หมายถึง การกระทำความผิดโดยโง่เขลาเบาปัญญารู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือฉลาด เช่น เป็นคนโง่ถูกชักจูงใจให้กระทำผิดได้ง่าย **การศึกษาอบรม** ของผู้กระทำผิด หมายถึงระดับการศึกษาของผู้นั้น เช่น อยู่ในระหว่างศึกษา หรือจำเลยซึ่งมีอายุ 17 ปี กำลังศึกษาเล่าเรียนอยู่ นับว่าอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี ซึ่งอาจช่วยให้จำเลยกลับตัวได้ดีกว่าที่จะลงโทษจำคุกจำเลย (ฐานรับของโจร) จึงสมควรให้รอการลงโทษแก่จำเลยได้ภายในสองปี (ฎีกาที่ 265/2511) **สุขภาพ** ของบุคคลมีความแข็งแรง ร่างกายสมบูรณ์หรือไม่ ถ้าต้องรับโทษอาจเป็นอันตรายร้ายแรงได้ **ภาวะแห่งจิต** เช่น จำเลยเป็นโรคเส้นประสาท และยิงภรรยาของตนเองตายโดยจิตบกพร่อง แต่ยังสามารถรู้ผิดชอบอยู่บ้าง ต้องมีโทษตามมาตรา 266,65 แต่จำเลยมีบุตรอยู่ในความเลี้ยงดูถึง 7 คน หากจำเลยถูกลงโทษแล้ว บุตรที่เป็นเด็กจะขาดผู้อุปการะเลี้ยงดู สมควรให้รอการลงโทษจำเลยภายในสามปี เพื่อเลี้ยงดูบุตรและรักษาตัวให้ดีขึ้น (ฎีกาที่ 963/2308) นิสัย

แปลว่าความประพฤติที่เคยชิน คือนิสัยของผู้กระทำความผิดเป็นผู้เกเร เป็นอันธพาลหรือไม่ ถ้าเป็นคนดีเคารพพบนอบผู้อื่น ก็น่าจะเป็นเหตุหนึ่งให้รอกการกำหนดโทษหรือรอกการลงโทษได้

อาชีพและสิ่งแวดล้อม ผู้กระทำความผิดมีอาชีพที่ต้องทำรวมอยู่หรือมีว่สมุในสถานที่เกิดการกระทำความผิดบ่อยหรือไม่ ในการทำงานจะต้องกระทำร่วมกับเพื่อนหรือผู้อื่นซึ่งเป็นคนร้ายหรือไม่ในบางกรณีก็เป็นสิ่งที่น่าเห็นใจผู้กระทำความผิด เพราะเขาไม่สามารถเลือกสิ่งแวดล้อมได้ เช่น จำเลยยื่นฟ้องว่า จำเลยเป็นคนอนาถาซึ่งเป็นความเท็จ ศาลลงโทษจำคุกความเท็จและเบิกความเท็จ แต่จำเลยเป็นหญิงมีฐานะและอาชีพเป็นหลักแหล่ง มูลกรณีมิใช่ชนิดมีเหตุจิตเป็นโจรผู้ร้ายหรือประกอบด้วยนิสัยหยาบช้ำทารุณอย่างใดนัก หากกล่าวเท็จด้วยความตระหนี่ถี่เหนียว ไม่อยากเสียค่าธรรมเนียม เหตุผลทั่ว ๆ ไปพอปราณีได้ ดังนี้ เป็นเหตุรอกการลงโทษ (ฎีกาที่ 474/2478) **สภาพของความผิด** หมายถึง ความผิดที่เกิดขึ้นร้ายแรงเพียงใดหรือไม่ ถ้าศาลจะรอกการลงโทษจะทำให้มีผู้อื่นเอาเยี่ยงอย่างหรือไม่ ซึ่งอาจประกอบด้วยพฤติการณ์และมูลเหตุแห่งความผิดว่าสมควรรอกการลงโทษหรือไม่ เช่น จำเลยให้นายภพยนต์สามกอนาจารย์ ดังนี้ พอเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติปราบปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุอันลามก พ.ศ. 2471 มาตรา 3 และ มาตรา 287 (1) แล้วความผิด ตามมาตรา 287 นี้ จำคุกไม่เกินหกเดือน ไม่ใช่ความผิดร้ายแรง และมีได้ฟ้องว่าจำเลยทำเพื่อการค้า จึงให้จำคุกหนึ่งเดือน รอกการลงโทษหนึ่งปี (ฎีกาที่ 1204/2518) จำเลยตั้งโรงงานใช้เครื่องจักรแปรรูปไม้สักเพื่อการค้าโดยมิได้รับอนุญาต นับว่าการกระทำของจำเลยร้ายแรงมาก เป็นการทำลายทรัพยากรที่สำคัญของประเทศชาติ ศาลไม่รอกการลงโทษแก่จำเลยเพื่อป้องกันมิให้มีการกระทำผิดเช่นนี้ขึ้นอีก (ฎีกาที่ 1110/2523) หรือ **เหตุอันควรปราณี** นั้นเป็นการให้อ่านาจอศาลใช้ดุลพินิจในการรอกการลงโทษ เมื่อเห็นว่ามีเหตุที่ผู้กระทำความผิดไม่ควรถูกจำคุกอย่างกว้างขวาง เช่น จำเลยที่กำลังกระทำชำเราภริยาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายก็อ้างเหตุบันดาลโทสะเพื่อลดโทษได้ เมื่อได้กระทำความผิดแล้วได้มอบตัวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตำรวจ ให้การรับสารภาพต่อพนักงานสอบสวนเบิกความต่อศาลเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามาก เมื่อจำเลยไม่เคยต้องโทษจำคุกมาก่อน ก็มีเหตุอันสมควรที่จะรอกการลงโทษได้ (ฎีกาที่ 249/2515) ค. สูบน้ำในหนองแห้งเพื่อจะจับปลาในหนองนั้นได้แล้วหนองนั้นเป็นหนองสาธารณะหรือไม่ก็ตาม ถือได้ว่าปลาในหนองนั้นอยู่ในความครอบครองของ ค. บ.จับปลานั้นไป มีความผิดตามมาตรา 399 แต่ บ. เป็นผู้ใหญ่บ้านและเชื่อว่าหนองนั้นเป็นหนองสาธารณะเป็นเหตุสมควรรอกการลงโทษ

(ฎีกาที่ 715/2515) จำเลยกระทำโดยประมาท เป็นเหตุให้ ก. ตาย แต่เหตุก็มีได้เกิดจากผลแห่งการกระทำของจำเลยฝ่ายเดียว บิดาของ ก. มีส่วนร่วมก่อให้เกิดผลนี้ด้วย ประกอบกับบิดา ก. ไม่ตั้งใจเอาเรื่องราวจำเลย คดีมีเหตุสมควรรอการลงโทษจำเลยได้ (ฎีกาที่ 2251/2515) จำเลยเป็นหญิง ได้ชดใช้เงินที่ยักยอก 3,500,000 บาท ให้เป็นที่พอใจผู้เสียหายและถอนคำร้องทุกข์ไม่ตั้งใจเอาโทษแล้ว ศาลรอการลงโทษใช้เอกสารปลอม (ฎีกาที่ 1238/2515)

จำเลยมีบุตรอยู่ในความเลี้ยงดูของจำเลย 7 คน หากจำเลยต้องถูกต้องโทษแล้ว บุตรของจำเลยซึ่งยังเป็นเด็กจะขาดผู้ให้ความอุปการะและอบรมสั่งสอนสมควรจะรอการลงโทษจำเลย เพื่อให้เลี้ยงดูบุตรและกลับตัวเป็นคนดี ทั้งนี้ก็เพื่อประโยชน์แก่เด็กในอนาคตด้วย (ฎีกาที่ 963/2508)

เมื่อศาลพิจารณาเห็นสมควรตามหลักเกณฑ์และเหตุดังกล่าวข้างต้น ทั้ง 4 ข้อแล้ว ศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจได้ 2 กรณี คือ

1. ศาลพิพากษาว่าจำเลยมีความผิด แต่ยังไม่กำหนดปริมาณโทษที่จะลงแก่จำเลย แต่ให้รอการกำหนดโทษไว้เพื่อให้โอกาสจำเลยกลับตัวไม่กระทำความผิดอีกภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดไม่เกิน 5 ปี นับแต่วันมีคำพิพากษา

2. ศาลพิพากษาว่าจำเลยมีความผิด และกำหนดปริมาณโทษจำคุกแก่จำเลยไว้ด้วยแล้ว แต่ให้รอการลงโทษจำคุกนั้นไว้ภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดไม่เกิน 5 ปี นับแต่วันมีคำพิพากษา

เมื่อศาลใช้ดุลพินิจรอการลงโทษ เป็นปัญหาข้อเท็จจริงศาลจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติของจำเลยหรือไม่ก็ได้ ถ้าศาลกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติของจำเลยผู้กระทำความผิด ตามมาตรา 56 วรรคสอง ศาลอาจกำหนดไว้เพียงข้อเดียวหรือหลายข้อก็ได้ ดังนี้

1. ให้ไปรายงานตัวต่อเจ้าพนักงานที่ศาลระบุไว้เป็นครั้งคราว เพื่อเจ้าพนักงานจะได้สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือ หรือตักเตือน ตามที่เห็นสมควรในเรื่องความประพฤติและการประกอบอาชีพ

2. ให้ฝึกหัด หรือทำงานอาชีพอันเป็นกิจลักษณะ

3. ให้ละเว้นการคบหาสมาคม หรือการประพฤติได้อันอาจนำไปสู่การกระทำความผิดเช่นเดียวกันนั้นอีก

เมื่อศาลได้กำหนดเงื่อนไขคุ้มครองความประพฤติของจำเลยเพียงข้อเดียวหรือหลายข้อ ดังกล่าวมาแล้ว ขึ้นอยู่โดยคำพิพากษาของศาล ศาลอาจจะเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพิ่มเติมหรือเพิกถอนข้อหนึ่งข้อใดเสีย หรือจะกำหนดเงื่อนไขคุ้มครองความประพฤติข้อใดเพิ่มเติมขึ้นอีกในข้อที่ศาลยังมีได้กำหนดไว้ ในเมื่อมีพฤติการณ์เกี่ยวแก่การควบคุมความประพฤติของผู้กระทำความผิด ได้เปลี่ยนแปลงไปเมื่อศาลเห็นสมควร ตามความปรากฏแก่ศาลตามคำขอของบุคคลใดบุคคลหนึ่งดังต่อไปนี้

1. จำเลย (ผู้กระทำความผิด)
2. ผู้แทนโดยชอบธรรมของจำเลย
3. ผู้อนุบาลของจำเลย
4. พนักงานอัยการ หรือ
5. เจ้าพนักงาน

ข้อความตามมาตรา 56 วรรคท้าย หมายถึง ถ้ามีพฤติการณ์เกี่ยวแก่การควบคุมความประพฤติของจำเลยผู้ถูกรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษได้เปลี่ยนแปลงไป ได้มีจำเลย (ผู้กระทำความผิด) ผู้อนุบาลของจำเลย พนักงานอัยการหรือเจ้าพนักงานได้ร้องขอต่อศาล ว่าพฤติการณ์เกี่ยวกับเงื่อนไขที่ศาลได้กำหนด โดยคำพิพากษาของศาล ควบคุมความประพฤติของจำเลยนั้น จำเลยได้ประพฤติตัวดีขึ้น และไม่จำเป็นจะต้องควบคุมความประพฤติของจำเลยต่อไป ศาลจะกำหนดเงื่อนไขใหม่ หรือยกเลิกเพิกถอนเงื่อนไขนั้นเสียได้ เช่น ศาลกำหนดให้จำเลยฝึกหัดอาชีพ จำเลยรายงานศาลว่าจำเลยได้ฝึกหัดอาชีพชำนาญแล้ว ศาลจะสั่งให้จำเลยไปทำงาน ประกอบอาชีพเป็นกิจลักษณะ หรือถ้าการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่จำเลยประพฤติตัวไม่ดี ซึ่งศาลยังไม่ได้กำหนดเงื่อนไขนั้นไว้ ศาลก็จะกำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติมได้ เช่น ศาลกำหนดเงื่อนไขคุมประพฤติให้จำเลยไปรายงานตัวต่อเจ้าพนักงานตำรวจแห่งท้องที่ ๆ จำเลยมีที่อยู่ และให้ฝึกหัดอาชีพ ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจรายงานต่อศาลว่า จำเลยได้ไปคบหาสมาคมกับอันธพาล ศาลจะสั่งห้ามจำเลยคบหาสมาคมกับอันธพาลได้

ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขคุ้มครองความประพฤติที่ศาลกำหนดตามมาตรา 56 เมื่อความปรากฏแก่ศาลเองหรือตามคำแถลงของพนักงานอัยการหรือเจ้าพนักงาน ศาลมีอำนาจดำเนินการตามมาตรา 57 ดังต่อไปนี้

1. ตักเตือนผู้กระทำความผิดก็ได้ หรือ

2. กำหนดการลงโทษที่ยังไม่ได้กำหนด หรือ กำหนดโทษที่ยังไม่ได้กำหนด และลงโทษจำคุกไปเลยก็ได้ เป็นในกรณีรอกการกำหนดโทษ หรือ
3. ลงโทษที่รอไว้ก็ได้ เป็นกรณีที่มีการรอกการลงโทษ

กรณีที่ศาลรอกการลงโทษ

จำเลยเป็นหญิงถูกสามีทอดทิ้งเมื่อเกิดเหตุแล้ว มีบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ 8-9 คน บุตรคนอื่น ๆ ก็อยู่รวมบ้านกับจำเลย ซึ่งยังคงไม่พ้นความอุปการะเลี้ยงดูของจำเลย ทั้งจำเลยก็เป็นเพียงผู้รับฝากเฮโรอีนของกลางไว้จากผู้อื่นเท่านั้น พฤติการณ์แห่งคดีดังกล่าวสมควร รอกการลงโทษให้จำเลย (ฎีกาที่ 2457/2519)

ศาลพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานแจ้งความเท็จและหมิ่นประมาท ดูหมิ่นเจ้าพนักงาน จำคุก 1 ปี ปรับ 600 บาท ให้ใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ 20,000 บาท ศาลเห็นควรรอกการลงโทษ จำคุกไว้ 3 ปี เพราะเป็นความผิดเล็กน้อย และเสียค่าสินไหมทดแทนสูงพอที่จะทำให้รู้สำนึก แล้ว (ฎีกาที่ 594/2521)

จำเลยเป็นกำนันยิงผู้ตาย 3 นัด เพราะสำคัญผิดว่าผู้ตายจะยิงจำเลยเป็นการป้องกัน เกินกว่าเหตุ ศาลลดโทษและลงโทษตามมาตรา 288, 69 ได้ จำเลยมีประวัติเด่นในหน้าที่ราชการ ศาลจำคุก 2 ปี รอกการลงโทษ ไว้ 5 ปี (ฎีกาที่ 1873/2522)

ศาลจำคุกจำเลย 2 ปี ปรับ 20,000 บาท ฐานมีเฮโรอีนตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้ โทษฯ มาตรา 20 ตรี ต้องจำคุกมาแล้ว 7 เดือน จำเลยเป็นนักศึกษา ศาลรอกการลงโทษจำคุก ไว้ 1 ปี (ฎีกาที่ 2455/2522)

เมื่อปรากฏว่าจำเลยอายุ 57 ปี รับราชการเป็นพยาบาล ไม่เคยกระทำผิดมาก่อน โดยพฤติการณ์และเหตุแห่งรูปคดีมีเหตุสมควรให้รอกการลงโทษไว้ได้ (ฎีกาที่ 1886/2523)

กรณีที่ศาลไม่รอกการลงโทษ

การที่จำเลยกระทำโดยมิได้คำนึงถึงความปลอดภัยในชีวิตของผู้อื่นและต่อสังคมด้วยนั้น แม้จำเลยจะได้ชดใช้ค่าเสียหายให้ฝ่ายผู้ตายซึ่งจำเลยต้องรับผิดชอบทางแพ่งอยู่แล้ว และจำเลย ไปมอบตัวต่อเจ้าพนักงานก็ตาม แต่ศาลชั้นต้นก็ได้พิจารณาถึงเรื่องที่ว่าจำเลยชดใช้ค่าเสียหายประกอบ ในการกำหนดโทษโดยลงโทษจำคุกจำเลย 2 ปี ในสถานเบาอยู่แล้ว ศาลอุทธรณ์พิพากษา แก่จำเลยให้รอกการลงโทษ ศาลฎีกาไม่รอก (ฎีกาที่ 1995/2519)

จำเลยเป็นผู้ใหญ่บ้านข่มขืนชำเราเด็กหญิงอายุ 10 ปี ซึ่งอยู่บ้านใกล้เคียง เป็นภัยต่อสังคม ไม่ควรรอการลงโทษ (ฎีกาที่ 1812/2520)

ต้องโทษจำคุกตาม พ.ร.บ.การพนันมาแล้ว รอการลงโทษจำคุกไม่ได้ (ฎีกาที่ 1202/2520)

กระทำต่อเด็กหญิงอายุ 5 ปี โดยมีได้เจตนาชำเรา ไม่เป็นพยายามข่มขืน แต่เป็นอนาจารตาม ป.อ.ม.279 จำเลยเป็นพี่เขยบิดาเด็ก กลับถือโอกาสกระทำต่อเด็กและปฏิเสธไม่สำนึกผิด การรอการลงโทษจะเป็นตัวอย่างต่อไป จึงจำคุกโดยไม่รอการลงโทษ (ฎีกาที่ 2878/2522)

ในกรณีที่ผู้ที่ได้รอกำหนดโทษหรือรอการลงโทษไปกระทำความผิดอีก

ในมาตรา 58 บัญญัติว่า “ถ้าภายในเวลาที่ศาลกำหนดตามมาตรา 56 ผู้ที่ถูกศาลพิพากษาได้กระทำความผิดอันมิใช่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ และศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกสำหรับความผิดนั้น ให้ศาลที่พิพากษาคดีหลังกำหนดโทษที่รอกำหนดไว้ในคดีก่อนบวกเข้ากับโทษคดีหลัง หรือบวกโทษที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนเข้ากับคดีหลัง แล้วแต่กรณี

แต่ถ้าในเวลาที่ศาลได้กำหนดตามมาตรา 56 ผู้นั้นมีได้กระทำความผิดดังกล่าวมาในวรรคแรก ให้ผู้นั้นพ้นจากการที่จะถูกกำหนดโทษหรือถูกลงโทษในคดีนั้นแล้วแต่กรณี”

บทบัญญัติตามมาตรา 58 วรรคแรก มีหลักเกณฑ์ให้ศาลดำเนินการดังนี้

1. จำเลยไปกระทำความผิดอีกภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดไว้ในคำพิพากษาที่ให้รอกำหนดโทษหรือรอการลงโทษ การกระทำความผิดจะต้องกระทำหลังจากที่จำเลยต้องคำพิพากษาให้รอกำหนดโทษหรือรอการลงโทษ มิใช่กระทำความผิดก่อน เช่น ศาลพิพากษารอการลงโทษ ต่อมาจำเลยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก แต่เป็นความผิดที่จำเลยกระทำก่อนที่ศาลพิพากษารอการลงโทษ จะนำโทษที่รอการลงโทษมาบวกด้วยไม่ได้ (ฎีกาที่ 1131/2501) และ

2. ความผิดที่กระทำนั้น มิใช่ความผิดที่กระทำโดยประมาทหรือลหุโทษ แต่ความผิดที่ผู้นั้นกระทำเป็นความผิดอาญา ไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นความผิดในประมวลกฎหมายอาญาเท่านั้น ไปกระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ฝิ่น พ.ร.บ.การพนัน พ.ร.บ.ศุลกากร ก็เข้าหลักเกณฑ์ และ

3. ศาลพิพากษาลงโทษจำคุก ในความผิดคดีหลังนี้ จะมีโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม โทษจำคุกที่จำเลยถูกลงโทษจะต้องถูกจำคุกจริง ๆ มิใช่เพียงแต่พิพากษาลงโทษจำคุก

แต่รอการลงโทษไว้ เมื่อรอการลงโทษจำคุกในคดีหลังแล้วก็จะเอาโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนมาบวกไม่ได้ เพราะไม่ได้ถูกลงโทษจำจริง แต่ถูกรอการลงโทษ ถ้าศาลลงโทษปรับอย่างเดียว หรือ โทษอย่างอื่นมิใช่โทษจำคุก ศาลจะเอาโทษที่รอไว้มาบวกกับโทษในความผิดครั้งหลังนี้ไม่ได้

จำเลยถูกรอการลงโทษไว้แล้ว ต่อมาถูกศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุก 1 เดือน และปรับ แต่ให้ยกโทษจำคุก คงปรับอย่างเดียว จะเอาโทษที่รอไว้มาบวกเข้ากับคดีหลังไม่ได้ (ฎีกาที่ 376/2483)

4. เมื่อเข้าหลักเกณฑ์ข้อ 1 ถึง 3 แล้วให้ศาลพิพากษาคดีหลังกำหนดโทษที่รอการกำหนดโทษไว้ในคดีก่อนแล้วบวกโทษนั้นเข้ากับโทษจำคุกคดีหลัง หรือเอาโทษที่รอการลงโทษไว้บวกกับโทษคดีหลัง เช่น จำเลยถูกศาลพิพากษาจำคุก 2 ส่วน และรอการลงโทษไว้ทั้งสองส่วน เมื่อโจทก์ขอให้นำโทษที่รอการลงโทษไว้มาบวกกับโทษจำคุกของจำเลยในคดีที่ทำผิดใหม่ศาลต้องนำโทษที่รอไว้ทั้งสองส่วนมาบวกกับโทษจำคุกในคดีหลังนี้ (ฎีกาที่ 788/2482) แม้จำเลยต้องคำพิพากษาให้จำคุกแต่ให้รอการลงโทษไว้ แล้วมากระทำความผิดอีกภายในกำหนดที่รอไว้ ศาลจะรอการลงโทษในความผิดครั้งหลังนี้อีกได้ และเมื่อรอการลงโทษในครั้งหลังนี้อีกก็จะลงโทษที่รอไว้ไม่ได้ (ฎีกาที่ 1983/2497)

การที่ศาลบวกโทษจำคุกในคดีก่อนเข้ากับโทษจำคุกในคดีหลังนี้ตามมาตรา 58 แล้ว แม้โทษจำคุกรวมกันแล้วจะเกิน 50 ปี ก็บวกได้ไม่ขัดต่อมาตรา 51 เพราะมาตรา 51 หมายถึง วิธีการเพิ่มโทษเท่านั้นที่จะเพิ่มเกิน 50 ปีไม่ได้ การบวกโทษมิใช่เป็นการเพิ่มโทษ (ฎีกาที่ 423/2498) และการบวกโทษที่ไม่ขัดมาตรา 91 ด้วย ซึ่งมาตรา 91 หมายถึง การลงโทษจำคุกเรียงกระทงความผิดการบวกโทษตามมาตรา 58 เมื่อบวกโทษแล้วเกินกว่า 10 ปี 20 ปี หรือ 50 ปี ตามมาตรา 91 แล้วแต่กรณี ก็ทำได้และการบวกโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้หรือที่รอการกำหนดโทษไว้ตามมาตรา 58 ไม่มีข้อห้ามมิให้บวกแล้วเกินกำหนดเวลาจำคุกดังกล่าว ไม่ได้ แต่ในกรณีที่ศาลพิพากษาคดีหลังลงโทษจำคุกจำเลยให้จำคุกตลอดชีวิตแล้ว ก็จะนำโทษที่รอไว้มาบวกไม่ได้ (ฎีกาที่ 600/2515)

ศาลจะบวกโทษที่รอการลงโทษคดีก่อนเข้ากับโทษจำคุกคดีหลังได้ ต่อเมื่อโจทก์มีคำขอ เช่น

ในกรณีที่จำเลยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกและปรับ แต่โทษจำคุกให้รอการลงโทษ

ไว้ แล้วจำเลยมากระทำความผิดอีก เมื่อโจทก์ไม่ได้มีคำขอให้เอาโทษที่รอไว้มาบวกกับโทษใหม่ด้วยนั้น ศาลจะเอาโทษที่รอไว้มาบวกไม่ได้ (ฎีกาที่ 980/2505)

ป.อ.มาตรา 58 มิใช่เป็นมาตราที่บัญญัติว่าเป็นการกระทำความผิดอันจำต้องอ้างมาตรามาในฟ้อง ดังที่ ป.วิ อาญา มาตรา 158 (6) บัญญัติไว้ เมื่อโจทก์ได้กล่าวมาในฟ้องและมีคำขอแล้ว โจทก์จะอ้างมาตรา 58 หรือไม่ ศาลที่พิพากษาคดีหลังกับบวกโทษจำเลยที่รอไว้ในคดีก่อนเข้ากับโทษในคดีหลังได้ (ฎีกาที่ 764/2508)

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยหลายข้อหา กับขอให้นำโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนมาบวกกับโทษในคดีนี้ด้วย จำเลยรับสารภาพบางข้อหา ก็รับว่าเคยต้องโทษและพ้นโทษตามฟ้อง คำให้การเช่นนี้ ถือได้ว่าจำเลยรับในข้อเท็จจริงที่โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยเคยต้องโทษ แต่ให้รอการลงโทษไว้ ศาลจึงบวกโทษของจำเลยที่รอการลงโทษไว้เข้ากับโทษในคดีนี้ได้ (ฎีกาที่ 292/2515)

จำเลยเคยถูกศาลพิพากษาลงโทษจำคุกฐานเล่นการพนันโดยให้รอการลงโทษไว้ระหว่างรอการลงโทษ จำเลยกระทำความผิดต่อ พ.ร.บ.การพนันอีก ดังนั้น เมื่อจำเลยยังไม่ได้รับโทษจำคุกโดยอยู่ในระหว่างรอการลงโทษ ก็ไม่เรียกว่าจำเลยพ้นโทษแล้ว จึงเพิ่มโทษตาม พ.ร.บ.การพนันไม่ได้ และเมื่อคดีหลังศาลมิได้ลงโทษจำคุกจำเลย จึงเอาโทษจำคุกคดีก่อนมาบวกไม่ได้ (ฎีกาที่ 1274/2519)

จำเลยเคยถูกรอการลงโทษไว้ในคดีก่อน ภายในระยะเวลาที่ศาลรอการลงโทษไว้ นั้น จำเลยกระทำความผิดขึ้นอีก ศาลพิพากษาลงโทษจำคุก 3 เดือน โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ได้ การที่ศาลกำหนดโทษจำคุกแต่ให้รอการลงโทษไว้ในคดีก่อน ก็เท่ากับจำเลยยังมีได้รับโทษจำคุกมาก่อน การบวกโทษที่รอไว้ในคดีก่อนเข้ากับโทษในคดีหลังตามมาตรา 58 ใช้เฉพาะกรณีที่ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกในคดีหลังเท่านั้น หากใช้เป็นบทบังคับว่า ถ้าจำเลยทำความผิดขึ้นอีกภายในเวลาที่ศาลรอการลงโทษจะต้องลงโทษจำคุกในคดีหลังเสมอไปเพื่อบวกโทษที่รอไว้ (ฎีกาที่ 452/2523)

คำถาม นายสงขลา ถูกศาลพิพากษาลงโทษจำคุก 2 ปี ฐานทำร้ายร่างกายนายขอนแก่น แต่ศาลเห็นว่านายสงขลาไม่ปรากฏว่าได้รับโทษจำคุกมาก่อน และได้ดำเนินถึงอายุประวัตินิติความประพฤติแล้ว เห็นเป็นการสมควรให้รอการลงโทษไว้ภายใน 4 ปี ในระหว่างการรอการลงโทษนั้น นายสงขลาได้ขับรถยนต์โดยประมาทชนนายเชียงใหม่ถึงแก่ความตาย

ผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 291 ศาลจึงพิพากษาจำคุกไว้ 8 ปี ดังนี้ ศาลจะเอาโทษจำคุก 2 ปี ที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนบวกกับโทษจำคุก 8 ปี ในคดีหลังได้หรือไม่

แนวคำตอบ ศาลจะเอาโทษจำคุก 2 ปี ที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนบวกกับโทษจำคุก 8 ปี ในคดีหลังไม่ได้ เพราะตามมาตรา 58 บัญญัติไว้ว่าที่จะเอามารวมกันได้ ความผิดครั้งต้องมีใช้ความผิดที่กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

คำถาม ผู้ที่ถูกศาลพิพากษาว่ากระทำความผิด ศาลได้กำหนดโทษจำคุกแต่รอการลงโทษไว้ภายหลังมากระทำความผิดขึ้นอีกภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด ดังนี้ ศาลมีอำนาจพิพากษาโทษผู้นั้นได้เพียงใด

นาย ก. ถูกศาลพิพากษาว่ากระทำความผิดฐานฉ้อโกง กำหนดโทษจำคุก 1 ปี แต่ให้รอการลงโทษไว้มีกำหนดระยะเวลา 2 ปี ต่อมาวันที่ 1 มกราคม 2525 (ภายในกำหนดเวลาที่ศาลกำหนด) นาย ก. มากระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทขึ้นอีก ศาลจะพิพากษาปรับ 1,000 บาท ในคดีหมิ่นประมาทก็ดี หรือ นาย ก. มากระทำความผิดฐานมีฝิ่นถือ ศาลจะพิพากษาให้จำคุก 6 เดือน ในคดีฝิ่นถือนั้นก็ดี ศาลจะพิพากษาให้เอาโทษในคดีก่อนมาบวกเข้ากับคดีหลังได้หรือไม่

แนวคำตอบ ผู้ที่ถูกศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกแต่รอการลงโทษไว้ มากระทำความผิดภายหลังภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด ถ้าในคดีหลังศาลพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย ศาลมีอำนาจเอาโทษที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนมาบวกกับโทษจำคุกในคดีหลังได้ ตามมาตรา 58 แต่ถ้าในคดีหลังศาลพิพากษาลงโทษปรับหรือรอการลงโทษอีก ก็นำโทษที่รอลงโทษมาบวกไม่ได้ ในกรณีที่ผู้ถูกรอการลงโทษมากระทำความผิดฐานกระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษแล้ว แม้ศาลจะลงโทษจำคุก ก็จะนำโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนมาบวกกับโทษจำคุกในคดีหลังไม่ได้ ตามมาตรา 56

ตามตัวอย่าง กรณีแรก ศาลจะพิพากษาให้เอาโทษคดีก่อนมาบวกกับคดีหลังไม่ได้ เพราะคดีหลังไม่ได้พิพากษาจำคุก ตามมาตรา 56

กรณีหลัง ศาลพิพากษาเอาโทษในคดีก่อนมาบวกเข้ากับคดีหลังได้ เพราะคดีหลังศาลจะพิพากษาจำคุกซึ่งไม่ใช่ความผิดฐานประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือมีกำหนดโทษไม่เกินความผิดลหุโทษ แม้ความผิดคดีหลังเป็นความผิดต่อกฎหมายอื่นก็ใช้ได้ ตามมาตรา 56, 58

คำถาม นายดำทำร้ายร่างกายนายแดง จนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย ศาลจะพิพากษาลงโทษจำคุก 2 เดือน และปรับเป็นเงิน 200 บาท กดี หรือจะลงโทษจำคุก 2 เดือน โดยไม่ปรับกดี แต่ศาลเห็นว่าแม้จะไม่มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 แต่นายแดงเป็นคนมีความประพฤติดี ไม่เคยได้รับโทษใด ๆ มาก่อนเลย เมื่อคำนึงถึงเหตุทั่วไปแล้ว เห็นว่านายดำควรได้รับความปรานี

ดังนี้ ถ้าท่านเป็นศาล ท่านมีทางที่จะทำอย่างไรได้บ้าง

แนวคำตอบ ศาลจะมีทางทำได้ดังนี้

1. พิพากษาให้ลงโทษกักขังแทนโทษจำคุก ตาม ป.อ.ม.23
2. ในกรณีที่ลงโทษจำคุกอย่างเดียว ศาลจะกำหนดโทษจำคุกให้น้อยลงอีกก็ได้ ตามมาตรา 55

3. ในกรณีที่ลงโทษทั้งจำคุกและปรับ ศาลจะกำหนดโทษจำคุกให้น้อยลง หรือยกเว้นโทษจำคุกเสีย คงให้ปรับอย่างเดียวก็ได้ ตามมาตรา 55

4. ให้รอการลงโทษไว้ แล้วปล่อยตัวไปเพื่อให้โอกาสกลับตัวภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดไม่เกิน 5 ปี นับแต่วันที่ศาลพิพากษา โดยจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติที่บัญญัติไว้ในมาตรา 56 ด้วยหรือไม่ก็ได้

ผลเมื่อพ้นกำหนดที่รอไว้

ตามบทบัญญัติมาตรา 58 วรรค 2 นั้น กำหนดว่าถ้าภายในเวลาที่ศาลได้กำหนดระยะเวลาไว้ในคำพิพากษาที่ให้การลงโทษหรือรอการกำหนดโทษ ตามมาตรา 56 ผู้นั้นมีได้กระทำความผิด หรือแม้กระทำความผิด แต่เป็นความผิดฐานกระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ซึ่งได้รับการยกเว้นตามมาตรา 58 วรรคแรก ผู้นั้นพ้นจากการที่ศาลจะกำหนดโทษ หรือพ้นจากการถูกลงโทษจากโทษที่รอไว้ แม้ต่อมาจะมากกระทำความผิดขึ้นอีก ก็ไม่เป็นเหตุเพิ่มโทษตามมาตรา 92 หรือศาลอาจจะรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษตามมาตรา 56 ได้อีก เพราะถือว่าไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน